L'AVIZE

#4
(16)

maijs 2020
(publicēts *Facebook*)

Gusts Ābele 9.1

Aktuālais Lavīzes ielā

"L'avīze" neguļ pat tad, kad guļam mēs. Lai gan, patiesību sakot, mēs sevišķi daudz neguļam. Kur mēs ejam, tur haoss seko, bet mēs nekur arī neejam, tāpēc ir tā mazliet vairāk sanācis padzīvot savās mazajās haosa pasaulītēs un kaut ko arī radīt. Tieši tāpēc visus rakstus un citas dīvainības, kas tapuši šai laikā, esam nolēmuši apkopot vienā numurā, kas tik netradicionāls kā šis laiks. Līdz pat mācību gada beigām ik dienu publicēsim pa kādam interesantam rakstu darbam un aicinām jūs sekot līdzi mūsu karantīnas etīdēm un citiem nemākulīgajiem digitālajiem eksperimentiem. Visi iepriekšējie numuri pieejami šeit: https://avg.lv/lv/gimnazija/publikacijas/.

ĀVĢ SIENAS ČUKST

Mācīties Āgenskalnā, dzīvojot Viesītē / autors: Zanda Zaļakmene 10.5 / Pārdomas par attālināto mācīšanos Āgenskalna Valsts ģimnāzijā.

Piezīmes par Baha privāto dzīvi / Amizanti izraksti no skolēnu mūzikas kontroldarbiem.

ZVANS AR MĒLI

Karantīnas etīdes / autors: Sofija Šņitņikova 11.3 / Tēzes par nebeidzamo pašizolāciju.

Zvans no vasaras / autors: Gusts Ābele 9.1 / Melanholiski optimistiski pandēmijas pieraksti.

Māla podiņos paslēpts slinkums / autors: Sofija Šņitņikova 11.3 / Viedoklis – vai tas, ko mēs darām, nosaka to, kas mēs esam?

Oftalmoloģiskā migrēna / autors: Marta Zandere 11.4 / Prozaiskas pārdomas par sevi, savu ķermeni un tā sajūtām.

MĒĢINĀJUMI IZGARŠOT DZĪVI

Nekas, nekas sevišķs / autors: Zanda Zaļakmene 10.5 / Recenzija par Valmieras Drāmas teātra izrādi "Nekas".

Sievietes no Marsa un vīrieši no Veneras / autors: Anete Mārtuža 10.5 / Recenzija par Jaunā Rīgas teātra izrādi "Sievietes un vīrieši".

Iefleksot ar FLEXu / autors: Gustavs Atis Kļavis 12.2 / Ceļojuma apskats – apmaiņas gads Amerikā.

EIFORIJAS SĪRUPĀ

Vissvarīgākais / autors: Marta Zandere 11.4

Sāp man galva / autors: Dārta Petruņko 10.5

Jel, uzber man virsū kaudzīti liepu lapu / autors: Madara Dzelve 9.1

REDAKCIJAS SLEJA

Lavīzes ielas gads / autors: Gusts Ābele 9.1 / Aizvadītā mācību gada statistika.

Sākums no beigām / autors: Anna Aleksandra Sičova 11.5 / Redaktora vēstule.

Zanda Zaļakmene 10.5

Mācīties Āgenskalnā, dzīvojot Viesītē

Kā viens mans draugs iesmēja – esmu Viesītē, bet mācos ĀVĢ. Attālinātās mācības ir salīdzinoši sarežģītas, bet ne nepanesamas. Labākais ir tas, ka šobrīd literatūrā analizējam kaut ko, kas man ir ļoti mīļš un patīkams – Blaumaņa lugas. Tad nu katras skolas dienas sākumā izpildu visu, kas uzdots citos mācību priekšmetos, pēc tam kā medusmaizi – dažus analizējamos jautājumus literatūrā, lai būtu sajūta, ka mācību diena bijusi forša.

Bet patiešām – Blaumaņa daiļrade ir kaut kas, ko es būtu gatava analizēt visu mācību gadu. Starp citu, nesen iznāca «Rūdolfa Blaumaņa valodas vārdnīca», ko gan vēl neesmu iegādājusies, bet noteikti to izdarīšu un iesaku arī citiem.

Tagad arī vairāk var just, kuriem skolotājiem skolēni un paveiktais rūp, kuriem – ne. Kādā mācību priekšmetā ir kaudze ar darbiem, bet, ja pēc tā izdarīšanas un izlabošanas saņem ziņu no skolotāja, ka esi malacis un darbs padarīts labi pat tad, ja ir pa kādai kļūdai, uzreiz ir motivācija un griba strādāt.

Vislielākā ķēpa laikam ir ar svešvalodām. Kāds varētu oponēt, ka, piemēram, eksaktajos priekšmetos jaunas tēmas apgūt ir grūtāk, tad man šķiet, ka jaunu gramatiku iezubrīt ir sarežģītāk. Katram savs, protams. Ļoti ceru, ka mācību gadu nepagarinās, jo tad tiem, kas mācījušies cītīgi, būtu jācieš sliņķu dēļ.

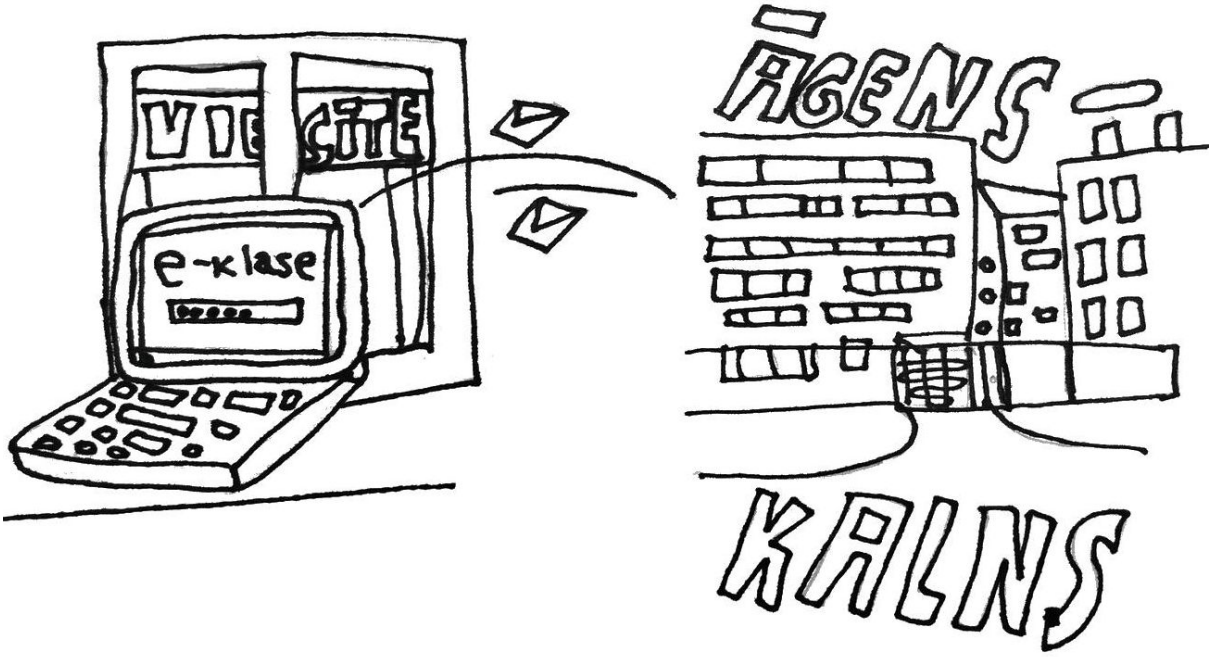

autore: Anete Mārtuža 10.5

Piezīmes par Baha privāto dzīvi

Vēstule skolotājai E-klasē: "Es jums šeit šodien kā skolnieks sūtu jums savu pareizo un burvīgo mājas darbu."

Jaunākie mūzikas termini:

- Ērģele, ērģelis
- Saliektas notis
- Altsaksists (mūziķis, kurš spēlē alta saksofonu)
- Kontrabandists (mūziķis, kurš spēlē kontrabasu)

Par Dziesmu svētkiem:

- Kad es vēl biju jauna (9. klase), mans vectētis piedalījās gandrīz katros Dziesmu svētkos.
- Sabiedrības apziņā un dažāda veida komunikācijā dominē festivāliskais aspekts.
- Klausīties mūziku Dziesmu svētkos ir kā ēst kartupeļu pankūkas – latviski un jautri.

Par Johana Sebastiana Baha privāto dzīvi:

- 1720. gadā sieva nomirst, bet pie viņiem [Baha un viņa bērniem – piez.] ievācas Anna Magdalēna.
- Ar Mariju Barbaru [Bahs – piez.] piedzemdēja vairākus bērnus.
- Kātenes laikā, kad Bahs bija aizbraucis prom, viņa sievu nogalināja. Bahs dabūja otru sievu un trīspadsmit bērnus.
- Apprecējās un laida pasaulē vairākus bērnus. Nomira pirmā sieva, atrada jaunu sievu, laida pasaulē trīspadsmit bērnus.
- Dēli arī izrādījās baigie mūziķi un otrā sieva arī.

Mūzikas klausīšanās

- Tika atskaņotas klavieres un kaut kas līdzīgs koklei.
- Pirmajā video ir lietota kokle, otrajā un trešajā – klavieres.
- Manuprāt, varētu atskaņot šo mūziku sanāksmē vai 'dārgajā bārā', tāpēc ka tai ir jautrs, lēkājošs raksturs, kas uzlabo garastāvokli.
- Darbs ir samērā lēns un, var teikt, starp lēnu un mērenu. Raksturs šeit ir tāds nedaudz aizdomīgs, bet samērā, tā teikt, līdzjūtīgs.
- Raksturs bija dzīvespriecīgs, tā kā uz kaut kādiem svētkiem, ar lielu kulmināciju un pamazām izirst.

autore: Aribella Jauja 11.2

Sofija Šņitņikova 11.3

Karantīnas etīdes

Man bija taisnība – mēs piedzīvojam globālu, vēsturisku notikumu. Varēsim mazbērniem stāstīt, ka piedzīvojām laikus, kad roku dezinfekcijas līdzeklis, tualetes papīrs, makaroni un griķi bija deficītpreces.

Viss ir apstājies. Mēs to zinām. Bet kā tieši mēs to izjūtam uz sevis, ja neņem vērā skolu slēgšanu? Jā – es nevaru dzert pienu krūzēm, jo biežāk būtu uz veikalu jāiet, un piena dēļ garās rindas stāvēt nav vērts.

Viss sākās ar to, ka vienu vakaru mamma pārnāca mājās ar šņabi – mūsdienu efektīvāko dezinfekcijas līdzekli, kas atceļojis no senās padomijas. Sāku bažīties, ka otrā pasaules galā notiekošais saviļņojis mammas nepieciešamību iegādāties stipro spirtu.

Mans melnais zābaks attopas peļķē, kas ir pa ceļam uz Imantas varenāko tirdzniecības centru Damme. Eju pāri dzelzceļam, ļoti mākoņains, tumšs laiks, vētra vēl nav līdz galam norimusi. Redzu, kā vējš ceļ manu elpu augšup. Mamma iet man blakus, mums abām ir vienādas, vēl tukšas, milzīgas somas. Ejam uz veikalu.

Jūtos kā primitīvs cilvēks. Vienkārši eksistēju četrās sienās. Visu laiku uzturoties mājās, rodas briesmīga nekārtība. Vari tik eksistēt un vākt aiz sevis.

Lasu Čaka dzeju. Pēc noskaņojuma der Veidenbaums.

autore: Dārta Petruņko 10.5

Gusts Ābele 9.1

Zvans no vasaras

Ir tik savādi just, ka atrodies milzīgas masu histērijas centrā, bet nespēt apzināties, vai pats esi daļa no tā. Jau divas nedēļas (ar simbolisku nepilnas diennakts pārtraukumu, kurā samainīt drēbes un iemantot mācību grāmatu kalnus) esmu nobāzējies savā lauku mājā, pasaulē, kas raisa asociācijas tikai un vienīgi ar mūžīgu atpūtu, dīkdienību un vasaru. Kad veicu telefona zvanu no priedēm un zvaigznēm pilna meža, ļaudis man teica, ka sajūta esot tāda, it kā es būtu piezvanījis no vasaras.

Vairākas dienas dzīvoju ar šo glaimojošo izjūtu, ka esmu apguvis ne vien profesionālas pārliecināšanas, bet arī laikā ceļošanas prasmes, bet tad palēnām sāka atgriezties realitātes izjūta, un es apjautu, ka nekādas vasaras nav, ka kokiem joprojām nav lapu, ka nebūtu pārsteigums, ja lapas vispār nekad neizplauktu, ka joprojām ir auksts, ka joprojām nevaru apmesties uz dzīvi bēniņu bohēmas paradīzē un ka, lai cik bieži es dotos skatīties saulrietus un saullēktus, maģiskā sajūta saglabājas tikai uz brīdi.

Vasaras patiešām nav, ir tikai vārda dienas svinības māsīcu un brālēnu izveidotā karantīnas midzenī, no kura neiespējami izkārpīties laukā, lai paveiktu kaut ko jēdzīgu. Iespējams, svarīgie un inovatīvie projekti, ar kuriem tiekam apkrauti, patiesībā ir tāda kā svētība, pamudinājums pakustināt ne tikai savus rumpjus no viena miestiņa gala uz otru rīta krosā vai vienas ielas garumā līdz veikalam pēc vakara čipsiem, bet arī smadzeņu pelēkās šūniņas (uz plaukta stāv Erkila Puaro disku kolekcija). Un, kad dari vienu, saproti, ka tikpat labi vari izdarīt arī otru un vēl trešo, bet, ja esi izdarījis visu skolai darāmo, par ļaunu nenāktu panākt kaut kādu progresu arī personīgajos mērķos. Tieši tā notiek mana gausā kustība uz priekšu.

Vienatnes mirkļi šajā vietā, kur vienā istabā tikai kopābūšanas dēļ var sagulēt visi, kas vēlas, telpai, šķiet, plešoties plašumā reizē ar mūsu iegribām un kaprīzēm, ir zelta vērti. Un arī tad – nez vai tos var nosaukt par vienatnes brīžiem, kad visapkārt pie sienām ir gleznu desmiti, uz grīdām augu duči un plauktos haotiski sarindoti grāmatu tūkstoši, aiz kuriem allaž aizķeras skatiens. Vietā, kurā māju kā atsevišķu konceptu bez tai piesaistītajiem cilvēkiem ir teju neiespējami iedomāties, kur vienlaikus valda rosība un pilnīgs miers, radošums un apātija, produktivitāte un mīlestība, strīdi un vakariņu ballītes, var ātri nogurt, bet tas dzīves punkts, kurā es atkal varēšu atvilkt elpu no visa šī, nokļūstot pie nevar-zināt-cik-patiesībā labas alternatīvas, šķiet, nebeidzami tālu. Pat ja tas brīdis nav nemaz tik tālu, apziņa, ka nevaru zināt, kad tieši tam visam pienāks beigas, un ka pats nevaru šīs beigas noorganizēt, mani vienlaikus apbur un šausmina.

Tāpēc esmu tikai es un visi pārējie: kompānija, vientulība, nepadarītie darbi, bezcerība, ēdienreizes, negulētas naktis, gulētas dienas, saulrieti pie jūras, saullēkti pļavā un naktis mežā. Karantīna.

autore: Dārta Petruņko 10.5

Sofija Šņitņikova 11.3

Māla podiņos paslēpts slinkums

Katram, protams, šis ir individuāli atbildāms jautājums, un saprast domu šim jautājumam var atšķirīgi, bet es vēlētos parunāt konkrētāk par darbiem jeb produktivitāti, kas mūs definē.

Varbūt manī slinkums runā skaļāk par darbiem, tādēļ lielāko daļu paspēju izdarīt čakluma un iedvesmas uzplūduma brīžos. Taču man ļoti tuva draudzene rīkojas tieši pretēji. Pat ja darbi nav saorganizēti un to izpildes secība daudzbrīd ir haotiska, šī stiprā vēlme visu laiku būt nodarbinātam ir apbrīnojama. Ja rodas brīvs brītiņš, viņa spēlēs vienu no daudzajiem instrumentiem, mācīsies braukt ar vienriteni vai mopēdu, vai nosauc vēl kādu lietu, ko mācīsies. Vēlāk uzgleznos istabu ar mammu uz ķeblīša, ķirbju asniņus vai tevi, dzerot lauku pienu no trīslitru burkas. Vienmēr atradīsies darāmais. Pat izveidot formiņu grafikai, ko nospiest uz Ziemassvētku kartiņām.

Jā, tas viss ir fantastiski! Viss šķiet tik interesants un aizraujošs, bet man, piemēram, nav nepieciešama sajūta, ka esmu dienā darījusi kaut ko noderīgu. Es varu visu dienu nobumbulēt draudzenes mājās, runādama par eksistenciālām lietām, kas jau sen ir izrunātas, un nekas jauns netiek pateikts, bet dažbrīd ar to ir gana.

Es nesaku, ka vajag tiekties uz slinkumu un apmierinātību nekā nedarīšanā, bet man varētu šķist nogurdinoši asociēties ar darbiem, jo, ja tas nepatīk, tas tieši skar pašvērtējumu. Ja nav nekas dienā darīts, zūd vērtības sajūta. It īpaši šajā karantīnas laikā, kad viss, ko vari darīt, ir skolai pildīt darbus. Rodas mazvērtības sajūta, ka tu drukā visu laiku tieši to pašu, ko tavi klasesbiedri.

Katram tas ir individuāli, bet noteikti ir vēlme darīt kaut ko vairāk par obligāti pateikto, jo tieši tajā, ar ko mēs atšķiramies, rodas individualitātes sajūta. Bet tas, par ko es sāku domāt, ir tas, cik tālu katram ir nepieciešamība savu esību rādīt darbos un vārdos. Un ko tas uzlabos pašsajūtā. Man, piemēram, lai ko es darītu – rakstītu, dziedātu – ir nepieciešams atbalsts un uzslavas, jo mani tas motivē. Bet vai es to daru tieši uzslavu dēļ vai vienkārši pašizpausmes dēļ, ir cits jautājums.

Es nemitīgu vēlmi radīt redzu kā vajadzību parādīt savu iekšējo pasauli. Pat ja beigās darbs netiek celts gaismā sabiedrībai, radīšanas procesā tiek atrastas vēl un vēl sev interesējošas nodarbes, pasaules nianses. Tas man liek aizdomāties, kas ir tas mākslinieku dzinulis, kas liek radīt konkrētas lietas.

Man vissaprotamākā atbilde ir domas, idejas paušana. Bet tas ir vairāk raksturīgs rakstniekiem, mūziķiem. Bet kā ir tiem, kas rada gleznas? Māla podiņus? Aizraujas ar grafiku? Vai tas ir par idejas paušanu? Vai tiešām visi mākslas radītāji to rada sabiedrībai, tās izglītošanai un robežu vēršanai? Vai arī tas ir par sevis izlikšanu darbā? Mākslinieki ir cilvēki, kas ir darbs. Viņi ir tas, ko viņi rada.

Un kāds esi tu? Es ceru, ka katram ir kāda loma šajā pasaulē, un tajā sevi pilnveido, pat ja tikai sev.

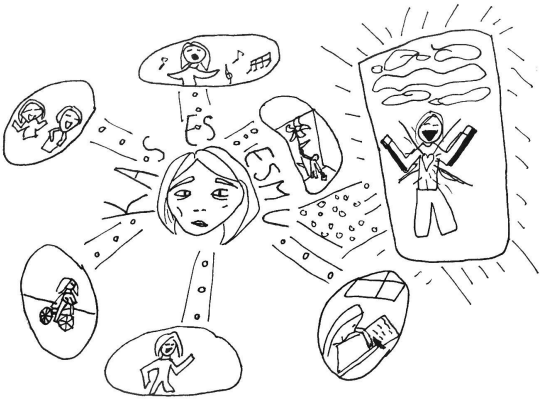

autore: Anete Mārtuža 10.5

Marta Zandere 10.4

Oftalmoloģiskā migrēna

Manas šaubas attaisno pirmais spīdīgais gabaliņš pie horizonta. Tas ik palaikam pavizuļo, darot sevi manāmu, bet pēc 10 minūtēm jau ir atradis partneri un nu laiž vaļā valsi vai varbūt polku. Nākamo 15 minūšu laikā balles zāle tikai turpina piepildīties. Aizmiedzot labo aci, es redzu visu sagaidāmo – sola galdu, darba lapu, pildspalvu, ar korektoru noķēpātas rokas. Taču, aizmiedzot kreiso, es redzu kustīgu, savādi pievelkošu, bet biedējošu neko, kas manā gadījumā parasti atgādina blīvu baru ar dzīvām sudrabzivtiņām, kas tikai kustas uz vietas. Vai arī veca televizora ekrānu, kad pazūd savienojums.

Es vēlētos, kaut man nebūtu ķermeņa. Man visu laiku ir bail par to, kas tajā notiek, tur, iekšā, kur es parasti neredzu. Vai arī – kaut man būtu ķermenis, bet ne cilvēka. Cilvēks iedomājas, ka ir kaut kas varens, labāks par dzīvnieku, jo ir izgudrojis mašīnas un higiēnu. Tomēr viņš maldās – dzīvniekam nekad nebūs jāmaksā nodokļi.

Es esmu cilvēks, man ir pienākumi, un uz mani ir liktas cerības, man ir grūtības gulēt un grūtības komunicēt, man ir sarežģītas domas, nepamatotas emocijas un alerģijas no miltiem un piena, un putekļiem (kā jau zilacainam, blondam mutantam pienākas). Man liekas, ka, par spīti cilvēka sevis cildināšanai (esmu gudrs, esmu visgudrākais, esmu paveicis visvairāk) būt viņam nav tas labākais, kam būt. Pa ceļam uz tagadni esmu droša – kaut kas nogāja greizi vai par tālu.

Es vēlētos, kaut tā nebūtu. Tad es rakstītu par kaut ko citu.

Blakus ērtības labad nosauktajiem "žibulīšīem" piezadzies ir kungs Vārgums, pie rokas velkot Trīcelīgas Rokas un Dziļas Nopūtas. Gaumīgi vēlu, bet grandiozi ballītē ierodas arī visiem jau iemīlētās kundzes – Jutība Pret Gaismu un Jutība Pret Skaņu. Šur tur, caur logiem lūram, var pamanīt nelūgtos viesus, mazos rezgaļus – Runas Traucējumus.

Tas strādā kā brīdinājums – jābēg mājās, jādzer zāles, jāmieg ciet. Tad es to arī daru, jo par to, kas nāk pēc tam, kad pēc vēl vienas pusstundas balles viesi aiziet, nav vērts pat runāt.

Es piezvanu mammai. Es aizbraucu mājās. Es ieeju tukšā mājā, jo visi vēl ir savās darīšanās. Tad es nopūšos, un it kā atbildot, varbūt jūtot līdzi, varbūt mēdot mani, istaba nopūšas pretī.

Varbūt tomēr labāk ir pūst kā cilvēkam, nevis tukšai istabai.

autore: Anete Mārtuža 10.5

Zanda Zaļakmene 10.5

Nekas, nekas sevišķs

Jā, tieši tāds ir Valmieras teātra LMT Mansardā iestudētās izrādes nosaukums. Izrādes režisors ir Jānis Znotiņš, bet lomas izspēlē Aigars Apinis un Pauls Iklāvs. Izrādi skatījos diezgan sen – 10. novembrī, bet, manuprāt, tagad par tās tematiku padomāt būtu aktuālāk.

Šīs izrādes reklāma bija diezgan intriģējoša, tāpēc ļoti priecājos, kad uzzināju, ka varēšu šo izrādi noskatīties, tomēr nācās vilties. Reklāma vēstīja, ka izrāde būs ļoti stilīga, jauniešiem ārkārtīgi aktuāla, pamācoša, vienvārdsakot – jāredz! Jā, izrāde jauniešu, kuri ar teātri ir uz "jūs", izpratnē varētu likties stilīga, bet dziļas vērtības, manuprāt, šai izrādei īsti nebija.

Izrāde vēsta par kādu jaunieti Pjēru Antonu, kurš vienā dienā paziņo, ka nekam nav jēgas, tādējādi radot pretreakciju savos skolasbiedros, kuriem šķiet loģiski, ka viss ir radīts ar kādu jēgu. Notikumu gaitā Paula Iklāva spēlētais klasesbiedrs izstāsta, ko katrs no draugiem ir uzskatījis par "jēdzīgu" un novietojis "jēgas kaudzē" – sākot no diezgan ikdienišķām lietām, kā, piemēram, nozīmīgu kāda sporta veida bumbu, līdz pat suņa galvai un bērna zārkam.

Sižets ir tik absurds, ka grūti saprast – vai tiešām jaunieši (manis redzētajā izrādē bija daudz bērnu, ne tikai jaunieši), kas nāk uz izrādi, aizdomāsies par to, ka tas, kas notiek uz skatuves, nepavisam nav jāuztver tiešā nozīmē. Bet šeit atkal rodas pretruna, jo visa izrāde liek domāt tiešā nozīmē.

Scenogrāfija ir minimāla – tikai četri stikla galdi, kas viegli transformējas par, piemēram, kapiem, giljotīnu un arī par tik nozīmīgo "jēgas kaudzi". Pārējie izteiksmes līdzekļi (gaismas, lielā mērā arī aktierspēle) ir izmantoti tā, lai noturētu skatītāju uzmanību tik pārspīlēti, ka tas ļoti kaitināja.

Šķiet, ka radošā komanda ir gribējusi iestudēt jauniešiem aktuālu izrādi, bet viņi savas spējas ir pārvērtējuši. Izrādes valoda ir pārprotama, lai arī doma par to, ka nevajag iet pretī citādākiem cilvēkiem, ir aktuāla, tomēr pēc izrādes par to domāt negribas. Tā nerosina pēc izrādes domāt par tajā risināto konfliktu, kas arī ir lielākā izrādes problēma.

Šobrīd, kad liela daļa no mums patīkamā ir liegta, nereti sanāk aizdomāties – kā kaut kas, bez kā savu dzīvi it kā nevaram iedomāties, kā, piemēram, apskāvieni ar draugiem, var kļūt mazāk svarīgs. Šķiet, ka jēga ir visam, bet nozīmi mēs nosakām paši.

autore: Aribella Jauja 11.2

Anete Mārtuža 10.5

Sievietes no Marsa un vīrieši no Veneras

Man bija iespēja noskatīties Jaunā Rīgas teātra izrādi "Sievietes un vīrieši" pirms tās pirmizrādes – tātad ģenerālmēģinājumu, par ko es esmu ļoti pateicīga, jo tas bija pēdējais kultūras pasākums, uz kuru es varēju paspēt vēl pirms karantīnas.

Izrādei ir ļoti interesants koncepts – sievietes un vīrieši tiek samainīti vietām. Mainās to stāvoklis sabiedrībā un attieksme vienam pret otru.

Sākumā tas liekas tik dīvaini un nepierasti, bet, kad sāk iedziļināties, viss sāk šķist normāli. Tieši šis kontrasts - vietu maiņa – liek redzēt, kā ir patiesībā – kāda ir vīriešu attieksme pret sievietēm, kā sievietes uzvedas, ko vīrieši dara un domā. Tas ir tik interesanti un tajā pašā laikā pašsaprotami un vienkārši.

Brīžiem, skatoties izrādi, jau sāka jukt, kas ir kas un kurš ir kurš. Piemēram, pēc teiciena pārveidojuma "Aiz katras veiksmīgas sievietes stāv stiprs vīrietis", es kādu brītiņu mēģināju saprast, kāds bija oriģinālais teiciens un kā šīs izrādes kontekstā tas tika mainīts.

Tika izspēlētas dažādas ikdienišķas situācijas, kā, piemēram, darba intervijas, attiecību konflikti, tikšanās ar draugiem un pat iepazīšanās pie bāra letes.

Interesanti arī bija tas, ka izrādē piedalījās visi JRT 2. kursa studenti. Viņi visi bija patiesi centušies, un pat nevarēja manīt, ka ir studenti. Tas viss apliecina to, ka režisors Alvis Hermanis ir izcils pedagogs un režisors.

Izrādē bija arī ļoti saistoša scenogrāfija: viss bija rozā un baltos toņos, iekārtojums kā mūsdienīgā dzīvoklī, kā arī bija ļoti skaisti tērpi, katram aktierim speciāli veidots, katram cita frizūra un arī izteiksmīgs grims.

Pēc izrādes noskatīšanās internetā atradu interviju ar pašu režisoru, kurā viņš teica, ka esot gatavs, ka viņu ienīdīs par šo izrādi. Un man tas likās tik dīvaini, jo es tiešām neuzskatu, ka par izrādi ir kaut kas pārmetams. Tā ir vienkārši mūsu ikdiena un patiesība, kurā diendienā dzīvojam, un tai ir pievienota "odziņa".

autore: Anete Mārtuža 10.5

Gustavs Atis Kļavis 12.2

Iefleksot ar FLEXu

Iespēja doties apmaiņas gadā uz ASV man nekad nav bijis mērķis. Taču vienu vakaru tētis man pastāstīja par FLEX programmu, mani tā ieinteresēja, un es nolēmu pieteikties. Galvenokārt tādēļ, ka šī iespēja vienkārši izklausījās ārkārtīgi aizraujoša un tā būtu lieliska norūdīšanās nākotnes pārbaudījumiem, kuros ir liela konkurence, piemēram, pieteikšanās process universitātē. Pēc daudzām esejām, intervijām un citiem pārbaudījumiem es saņēmu e-pastu, ka esmu izvēlēts kā viens no 14 cilvēkiem, kas dosies uz Ameriku un tur dzīvos 10 mēnešus, turklāt pilnīgi bez maksas!

Jāatzīst, ka izvēli pieteikties nenožēloju nemaz. Apmaiņas gads ASV mani ļoti mainīja un pilnveidoja gan kā skolēnu, gan kā personību. Apmaiņas gadā man bija iespēja ļoti daudz stāstīt amerikāņiem par Latviju – prezentēt gan savā skolā, gan ārpus tās. Šie pasākumi man ļoti patika, jo tie lika man justies patiesi lepnam par savām mājām un savu valsti, tā bija ļoti īpaša sajūta.

Skola Amerikas Savienotajās Valstīs ir daudz citādāka kā Latvijā. Gluži tā kā rāda filmās nav, bet ir līdzīgi. Skolēni var paši izvēlēties, kādus priekšmetus apgūt un kādos sporta veidos un citās aktivitātēs pārstāvēt savu skolu. Es izvēlējos basketbolu un vieglatlētiku, kā arī skolēnu pašpārvaldi, kas bija ļoti interesanti.

Bija diezgan daudz iespēju arī ceļot, piemēram, cita konkursa ietvaros nedēļu pabiju Vašingtonā, kur varēju iepazīt ASV valdības ēkas, piedalīties sēdēs, runāt ar senatoriem, kā arī pabūt vairākos muzejos un iepazīt Amerikas daudzveidīgo kultūru.

Gads Amerikā deva man ļoti daudzas iespēju – komunicēt ar cilvēkiem no otras pasaules malas, dzīvot viesģimenē, kā arī iepazīt amerikāņu vērtības un dzīves stilu. Es tiešām ļoti daudz ieguvu un iesaku jebkuram citam arī pieteikties šajā programmā, jo tā ir lieliska iespēja iepazīt gan plašo pasauli, gan sevi pašu.

autore: Aribella Jauja 11.2

Vissvarīgākais

Būt fiziski taisnam,
būt pieņemtā laikā,
būt mentāli fiksam,
būt pareizā skatā.

Izķemmēt matus,
meikapu uzlikt,
noskūt vēl kājas -
bez tā nevar iztikt.

Tomēr.

Mani kaitina jumti
un kaitina ceļi,
un kaitina mājas
un skapji,
un meļi.

Visvairāk mani kaitina,
ka nedrīkstu kontrolēt sevi.

Būt idejai
par cilvēku.

Kas kaitina tevi?

/Marta Zandere 10.4/

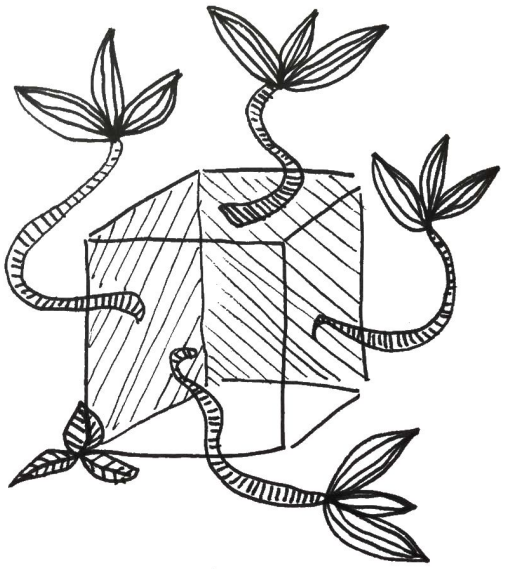

autore: Dārta Petruņko 10.5

Sāp man galva

Sāp man galva
no visām impulsīvo ideju dejām
un emociju karuseļiem,
kuros griežos.

Es pieņemu, ka
par mani jau piemirsuši.
Tad ko nu vairs -
ja mani nevajag,
es savu purnu nerādīšu.

Es mīlu mīlēt mīlu,
bet visas blaknes un blakusefektus,
par tiem dzirdēt nevēlos,
piedodiet.

Man teica, ka dzīvot sapnī
nav reāli,
bet tā tam nemaz nav jābūt.

Apnikusi tā sāpe,
atpūtinu dienas beigās savu galvu,
citu zāļu man nav.

/Dārta Petruņko 10.5/

autore: Dārta Petruņko 10.5

Jel, uzber man kaudzīti liepu lapu

Jel uzber man virsū kaudzīti liepu lapu,
Kā berot brīnumu virsū sapnim,
Jel piesauc lietu, lai šīs lapas man pieplaktu
...un es varētu ieraudzīt varavīksni...
Kā bērnībā, kad būvējām mājas no segām un spilveniem,
Tām teju brūkot ik pēc minūtes,
Kā bērnībā, kad tu piesēji manus leļļu ratiņus savam velosipēdam,
.... aizlidinot pa gaisu visas lelles...
Kā bērnībā, kad, ēdot saldējumu, sirsnīgi spriedelējām par nākotni,
Kas likās tik interesanta.
Jel uzber man virsū kaudzīti liepu lapu,
Lai es atkal justos kā mājās,
Lai es atkal varētu izjust, cik bezrūpīga bija bērnība.

/Madara Dzelve 9.1/

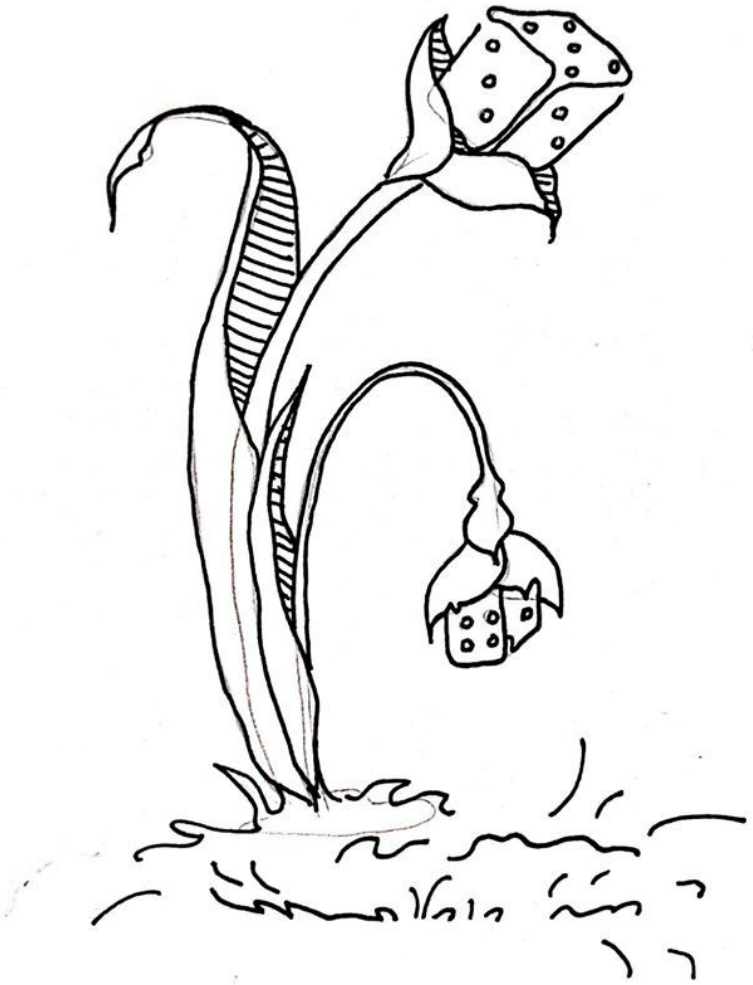

autore: Aribella Jauja 11.2

Gusts Ābele 9.1

Lavīzes ielas gads

Ir pagājuši jau deviņi mēneši, kopš sākām šķietami akmenī iekalto ceļu pretī "L'avīzes" ideālam, ko bijām izplānojuši vasarā. Protams, kā jau tas mēdz būt ar tādiem kā mēs, vienoties par risinājumiem, kas atbilstoši visu iecerēm, nebūt nebija viegli, tāpēc beigu beigās nelokāmās idejas taka pārvērtās līkumainā un eksperimentiem pilnā meža ceļā. Cīņas par katru detaļu un nenozīmīgāko sīkumu.

Gada laikā esam piedzīvojuši trīs dažādus avīzes formātus – a5, a4 un šo digitālo. Bet formāts, lai arī ļoti svarīgs, tomēr nav tik nozīmīgs kā saturs, savukārt aiz satura vienmēr slēpjas cilvēki – šajā gadījumā vesels lērums to, proti, komanda. Nolēmu mazliet paspēlēties ar šī mācību gada statistiku un noskaidrot, kāds tad ir bijis Lavīzes ielas gads.

24 autori uzrakstījuši 66 rakstus

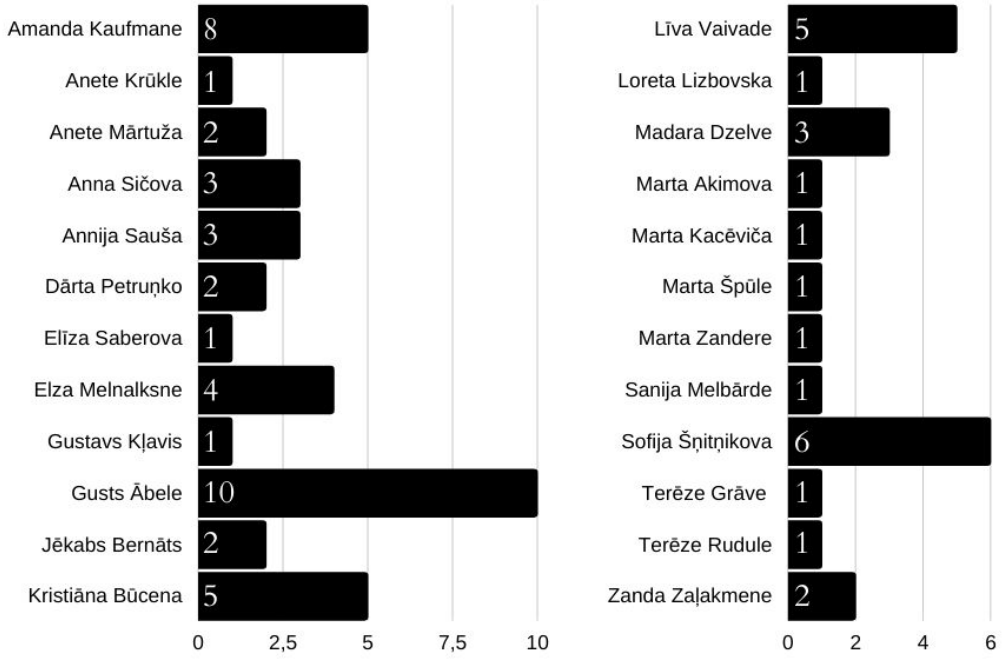

Ražīgākais autors – Gusts Ābele 9.1

Rakstu sadalījums pa sadaļām

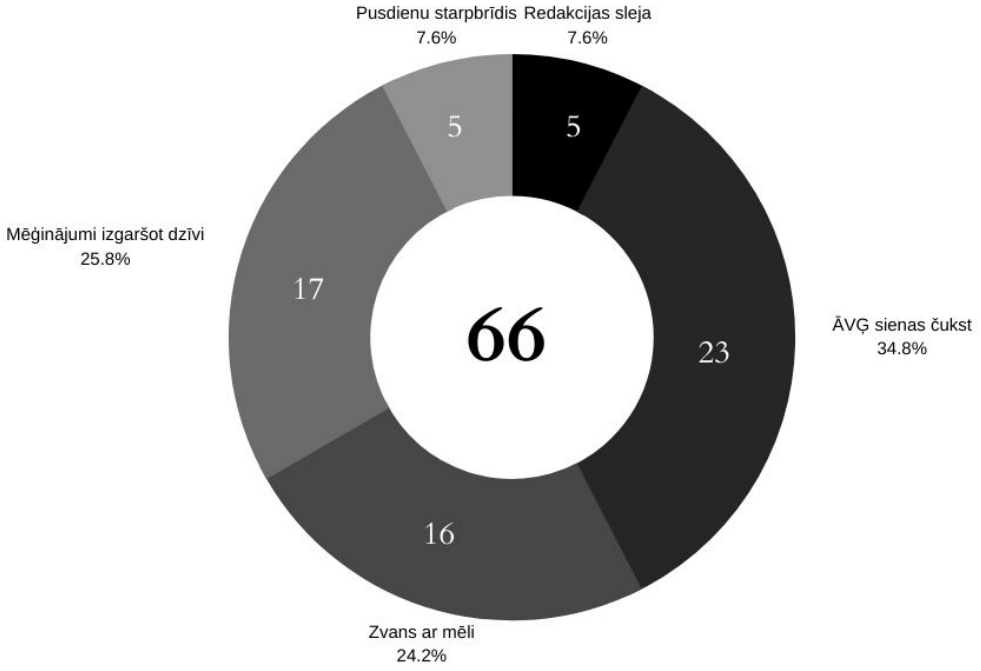

Iecienītākā sadaļa – ĀVĢ sienas čukst

10 literāti uzrakstījuši 19 dzejas un 6 prozas darbus

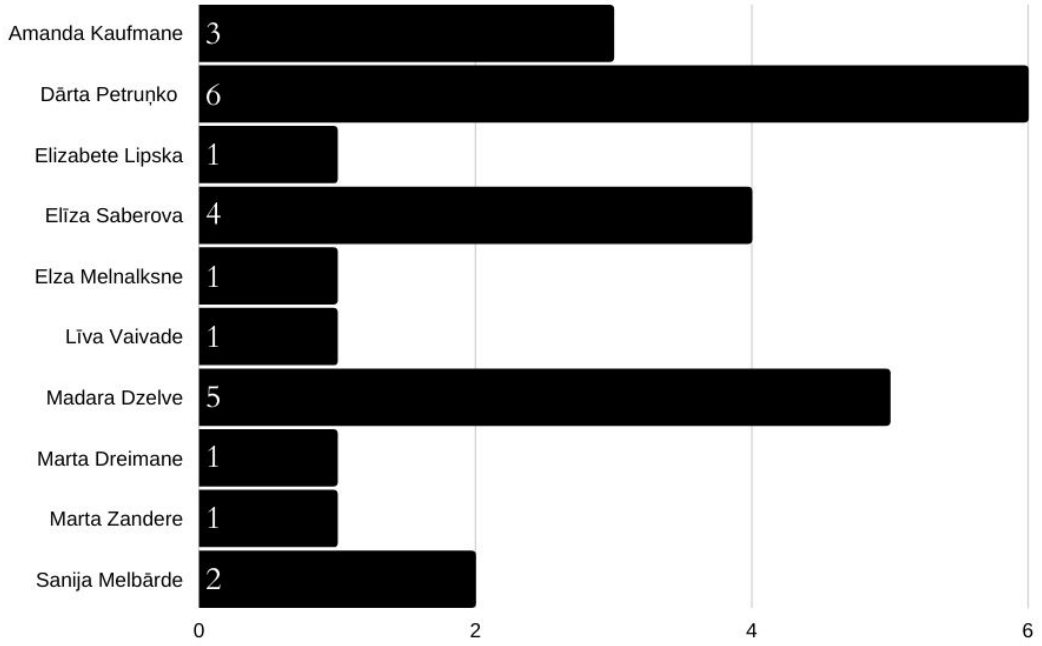

Ražīgākais literāts – Dārta Petruņko 10.5

5 ilustratori uzzīmējuši 70 ilustrācijas

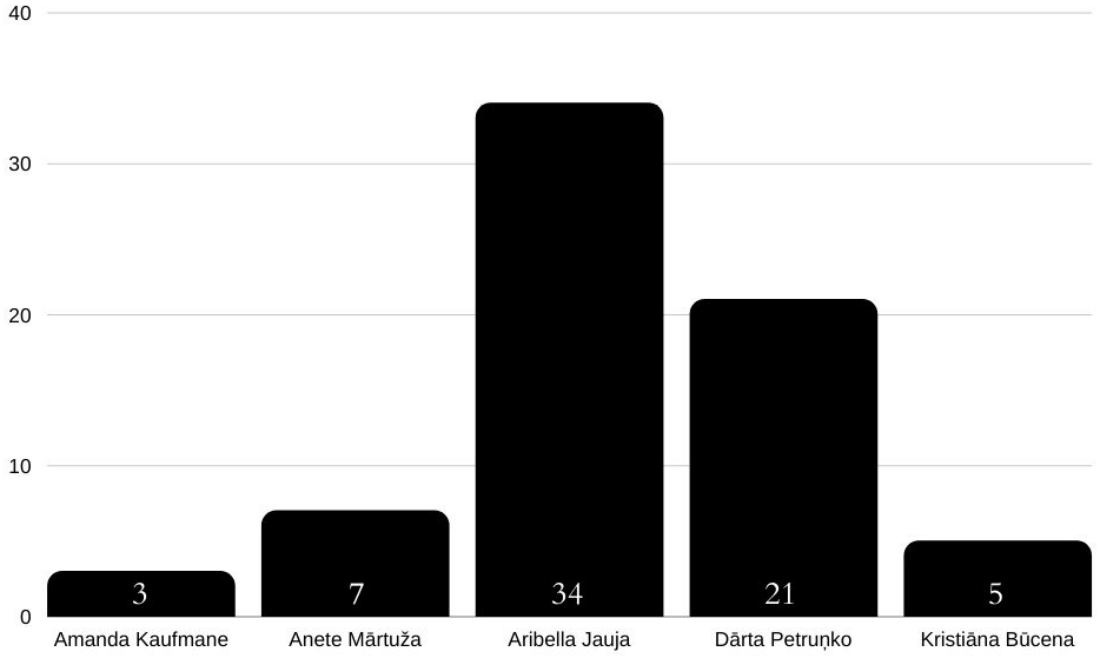

Ražīgākais ilustrators – Aribella Jauja 11.2

Avīzes komandas sadalījums pa klašu grupām

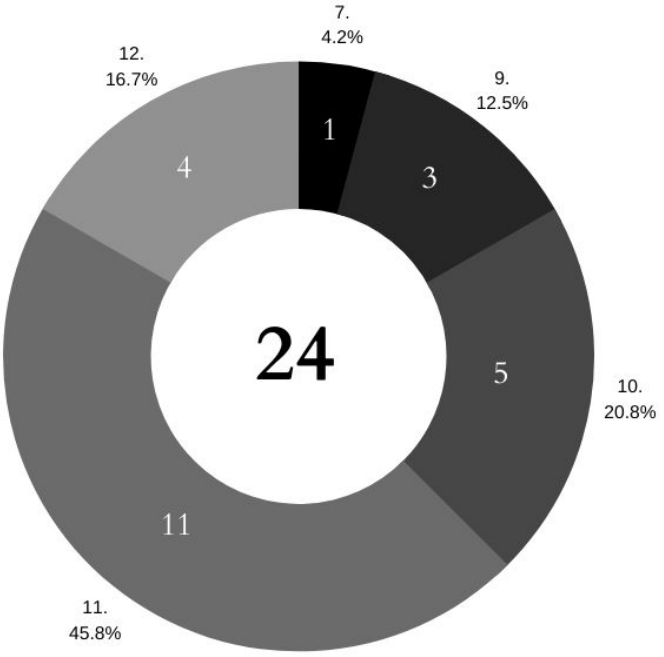

Pārstāvētākā klašu grupa – 11.

Avīzes komandas sadalījums pa novirzieniem

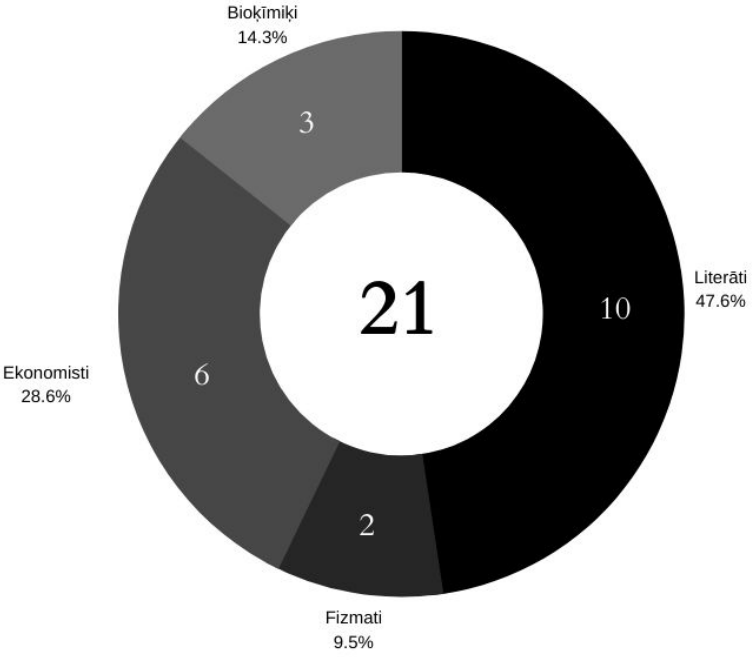

Pārstāvētākais novirziens – literāti

Anna Aleksandra Sičova 11.5

Tarakāni, zirnekļi un čūskas

Šis "L'avīzes" numurs noteikti ir vissavādākais, kāds jebkad ir iznācis – pasaule, bez šaubām, jūk prātā. Un mūsu komanda arī, mazdrusciņ. Šajā laikā katram, gribot vai negribot, ir jāielūkojas sava prāta spogulī un jāsaskata trūkumus tā loģikā un paradumos. Dažiem tas rada mierinājumu, dažiem nekontrolējamu histēriju.

Sēžot četrās, smacējošās sienās, no visiem stūriem lien ārā pretīgi kukaiņi, kuri neļauj izlasīt "Straumēnus" un liek mesties virsū jebkurai uzmanību novērsošai nodarbei. Pāri mantām, grāmatām, drēbem lien tarakāni un zirnekļi, un čūskas, kas negrib, lai sakārto istabu vai vispār kāp ārā no gultas, kur nu vēl atbildi uz neskaitāmajām e-klases vēstulēm vai, pārmaiņas pēc, izlabo kādu no astoņiem "nv". Šie divi mēneši man ir bijuši lielākais pašdisciplīnas pārbaudījums, es zinu, ka daudziem ir bijis grūti un pat grūtāk. Zinu, ka mūsu skolā mācās jaunieši, kuri nespēj sadzīvot ar vecākiem, māsām un brāļiem, kuriem iziešana no mājas nozīmēja brīvības uzelpu no murgiem, pat ja tā bija varbūt pat ekvivalenta mocīšanās skolā. Lai sevi noturētu pie dzīvības, tiek cepti kilogrami banānmaizes, skrieti desmitiem kilometru un skatītas simtiem stundas "Netflix" seriālu. Dažkārt vienkārši pamosties ir pietiekami, tā laikam ir svarīgākā mācība.

Ar šo "L'avīzes" numuru mūsu komanda vēlas radīt prieka mirkli, atpūtu, cerības dzirksteli, ka kļūs silts, ka varēsim iet uz teātri, apskauties, konstanti neapšļacīt visu savu ķermeni ar dezinfekcijas līdzekli – atkal justies normāli. Tagad, kad visas materiālās lietas zaudē savu vērtību, ir labākais brīdis izvērtēt savu iekšējo un ārējo pasauli. Ko tu vēlies? Kas tev patiesībā ir svarīgi? Kolektīvi pārdzīvojot bailes par dzīvību un nākotni, sabiedrība mainās, mainās vērtības, un es ceru, ka, šai apokalipsei beidzoties, mēs katrs no mājām iznāksim pārdomu pilni, citādāki.

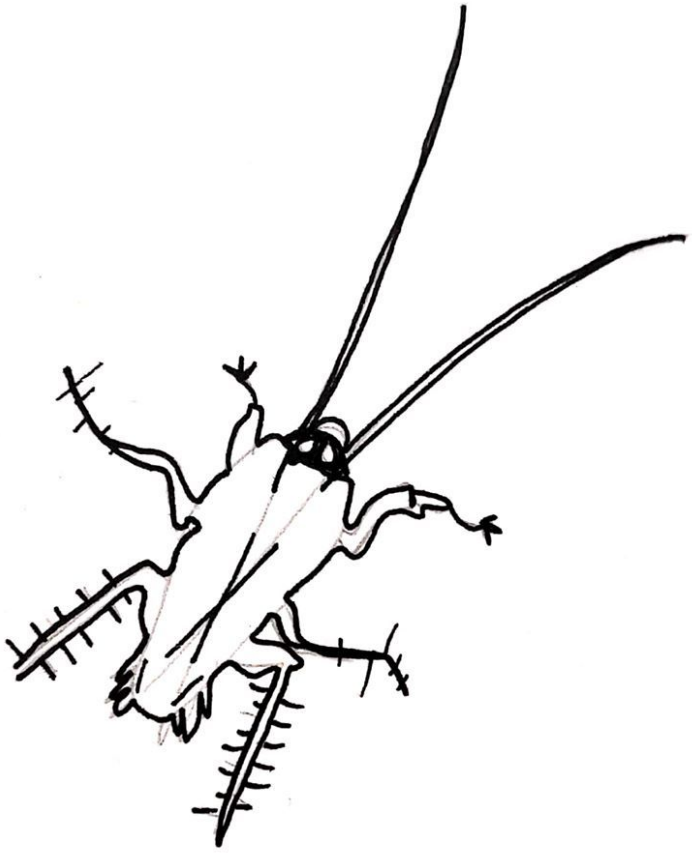

autore: Aribella Jauja 11.2